

ще се образуми най-послѣ и ще ся покори. — Ные нѣма да разгледваме всички-тѣ тѣзи доказателства и разсужденія на Каллиста, ще забѣлежимъ само вкратцѣ, че тѣ повѣче-то доказватъ властолюбіе-то на Константинополскіи патріархъ, нежели това, за което сѣ были написани, сирѣчь безправіе-то и непослушаніе-то на Търновскіи патріархъ. И ако Каллистъ говори, че той не се рѣшава да осѣди и низвергне непокорнии си Търновски патріархъ само и само въ надежда, че той ще ся исправи а такожде и *ощѣ великаа любовъ къ превысокому царю болгарскому, еже не оскорбиши его ради шаковыя вины*, то сѣтнини-тѣ доказватъ съвсѣмъ друго. — Не надежда на исправленіе и не любовъ къмъ Българскіи царь е карала Константинополскіи патріархъ да се въздържа отъ такъвъ насилственъ пристѣпъ на Търновска-та патріаршія, а страхъ, че такъвъ единъ рѣшителенъ постѣпкъ не само че ще остане безплоденъ, но ще още да повлече къмъ лоши сѣтнини. Българско-то царство бѣше още доста силно за да отблъсне такова едно насилственно намѣсване въ свои-тѣ внѣтрешни дѣла. Слѣдующитѣ факти не оставятъ никакво съмнѣніе, че именно този страхъ е былъ истинна-та причина, която е бръкала на Константинополскіи патріархъ. Нѣкоя и друга година слѣдъ съчиненіе-то на тази грамота, Българско-то царство загуби свое-то значеніе. То се раздѣли на нѣколко части между сынове-тѣ на Йоанна Александра, които както видѣхме не си жувувахъ, а враждувахъ помежду си. Константинополскіи патріархъ не се замая да се воспользова отъ тѣзи Български безуредици за да приведе въ испъненіе свои-тѣ властолюбивы мысли спрямъ Тър-

---

сли, че трѣба да ся разумѣва Йоаннъ Асѣнь II, който, както се знае, царувалъ е въ 1280 год. Излъгания сѣ были такожде Райчъ и Енгель, които сѣ писали че Йоаннъ Александръ се е былъ представилъ въ 1353 год. —